

Cornus sanguinea
dereń świdwa

Krzew rodzimego pochodzenia, powszechnie występujący w Polsce. Gatunek o małej wartości zdobniczej, ale wartościowy jako krzew pionierski. Potrafi zajmować duże powierzchnie, rozrastając się za pomocą odrostów korzeniowych. Pojedynczy krzew osiąga wysokość do 4 m. Pokrój dość gęsty, wyprostowany. Kwiaty drobne, kremowe lub białe, intensywnie pachnące, zebrane w szczytowe kwiatostany. Kwitnie na przełomie V-VI. Z kwiatów powstają kuliste, granatowe lub czarne owoce, dojrzewające w IX-X, chętnie zjadane przez ptaki. Dobrze rośnie na każdej wilgotnej glebie, ale wytrzymuje również słabsze i suchsze podłoża. Może rosnąć w pełnym cieniu pod wysokimi drzewami, w półcieniu oraz w pełnym słońcu. Całkowicie odporny na mróz, nadaje się do sadzenia w całym kraju. Dobry krzew do utrzymywania skarp, nasypów, utrwalaenia hałd przemysłowych. Nadaje do zadrzewień śródpolnych, do wykorzystania jako podszyt, do sadzenia nad brzegami rzek itp.

autor: Andrzej Kujawa, Szkołka „Bąblin” Andrzej KUJAWA;

zasięg geograficzny	Europa
grupa roślin	liściaste
grupa użytkowa	liściaste krzewy
forma	krzew
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	krzewiasty wyprostowany
docelowa wysokość	od 3 m do 5 m
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
rodzaj kwiatów	pachnące kwiatostan
barwa kwiatów	kremowe białe
pora kwitnienia	maj czerwiec
owoce	czarne granatowe
pora owocowania	wrzesień październik
nasłonecznienie	stanowisko cieniste stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	roślina tolerancyjna
ph podłoża	roślina tolerancyjna
rodzaj gleby	przeiętna ogrodowa roślina tolerancyjna
walory	odporność na zanieczyszczenia ozdobne pędy pachnące kwiaty ozdobne z kwiatów
strefa	5

autor: Andrzej Kujawa, Szkołka „Bąblin” Andrzej KUJAWA;